7 Απριλίου 2022

Ἡ μητέρα μου (Γέρων Τανάσε Πετρώνιος, Ἱερομόναχος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Σ᾽ ὅλη τήν ζωή της ζοῦσε μιά βαθειά πνευματική ζωή. Στίς ἑορτές συμμετεῖχε μέ πολλή εὐλάβεια, ἀκόμη καί στίς μικρότερες. Βέβαια δέν γνώριζε ἀπό βιβλία, εἶχε διάκρισι καί διαίσθησι, δέν ἐγνώριζε ἀπό ἑορταστικούς κύκλους καί ὅμως συμμετεῖχε σ᾽ ὅλες τίς ἑορτές, στίς νηστεῖες καί στά ἐτήσια μνημόσυνα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλανθάστως.

Ἡ ἐλεημοσύνη της ἦτο ἡ βασική της φροντίδα σχεδόν σέ καθημερινή βάσι. Τούς ξένους τούς καλοῦσε ἀπό τόν δρόμο, τούς φιλοξενοῦσε σπίτι μας καί τούς ἀνέπαυε. Ποτέ δέν ἀνεχώρησε ἔστω καί ἕνας πτωχός ἀπό τό σπίτι μας μέ ἀδειανά τά χέρια.

Ὁ πατέρας μου τήν ὠνείδιζε ἐνίοτε, διότι εἶχε σέ μεγάλο βαθμό ἀνοικτά τά χέρια της.

Στά μνημόσυνα τῶν νεκρῶν συμμετεῖχε μέ πολλή εὐλάβεια. Κάθε Σάββατον πρωΐ ἔδινε ξεχωριστή ἐλεημοσύνη γιά τούς κοιμηθέντες: Μία λεκάνη γάλα ἤ φαγητό καί

νερό πού μετέφερε ἡ ἴδια γιά τούς γείτονες. Κατόπιν ἀσχολεῖτο μέ τήν καθαριότητα τῶν ρούχων γιά τήν ἑπομένη ἡμέρα καί στήν συνέχεια ἐμαγείρευε τό φαγητό γιά τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς, μετά τήν Θεία Λειτουργία, διότι τήν Κυριακή οὐδέποτε ἐμαγείρευε.

Ὅταν κτυποῦσε ἡ καμπάνα τοῦ ἑσπερινοῦ, ὅλες οἱ δουλειές γιά τήν αὐριανή ἡμέρα εἶχαν τελειώσει καί ἔτσι ἄρχισε τήν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Τό πρωΐ τῆς Κυριακῆς ἐφορούσαμε ὅλοι τά καθαρά μας ροῦχα καί ἐσώρουχα καί ἐπηγαίναμε στήν ἐκκλησία.

Ὁ πατέρας μας σηκωνόταν πολύ πρωΐ, ἀφοῦ ἔκανε τήν προσευχή του, μετά ἐδιάβαζε τούς Χαιρετισμούς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπό τό Ὡρολόγιο καί κατόπιν ἐδιάβαζε περικοπές ἀπό τήν Καινή Διαθήκη. Ὅταν ἀναχωρούσαμε γιά τήν ἐκκλησία, πρῶτα ἐζητούσαμε συγγνώμη οἱ μέν ἀπό τούς δέ: «Συγχωρέστε», καί «ὁ Θεός νά σέ συγχωρέση!» Αὐτό συνέβαινε ὄχι μόνο μεταξύ μας, μέ τούς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀλλά καί μέ τούς γείτονες.

Τίς νηστεῖες-τίς τρεῖς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος Δευτέρα, Τετάρτη καί Παρασκευή, καθώς καί τίς μεγάλες νηστεῖες τίς κρατοῦσε μέ πολλή εὐλάβεια καί ἀκρίβεια, καθώς καί τά μικρά παιδιά, ἔστω καί νά ἦσαν ἄρρωστα. Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἦτο ἕνα γεγονός σημαντικό στήν χριστιανική ζωή ὅλων μας. Εἴχαμε σκεύη διατηρημένα μόνο γι᾽ αὐτόν τόν καιρό: ὅπως λεκάνες, πιάτα καί κουτάλια. Τό Πάσχα καί τά Χριστούγεννα οἱ γιορτές στά χωριά μας διαρκοῦσαν πολλές ἡμέρες.

Ἡ μητέρα μου ἦτο μία ἀνεπανάληπτη νοικοκυρά. Αὐτή ἔραβε, ὕφαινε στόν ἀργαλειό, ἔπλεκε. Μᾶς ἔκανε ἡ ἴδια ὅλα τά ἐνδύματά μας: Ὑποκάμισα, παλτά, γελέκια, ζακέτες, καθώς καί βελέντζες καί ἄλλα σκεπάσματα γιά τά κρεββάτια μας. Ἐμεγάλωσε ὀκτώ παιδιά, ἕξι κορίτσια καί δύο ἀγόρια καί μᾶς ἀνέθρεψε ὅλα μέ τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, μέ σεβασμό ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους καί μέ τιμή. Δέν λυπόταν νά μᾶς δέρνη κιόλας, ὅταν χαλούσαμε τήν τάξι τοῦ «κοινοβίου» της.

Εὐλάβεια, πίστις, ἐκπλήρωσις τῶν χριστιανικῶν μας παραδοσιακῶν καθηκόντων μᾶς εἶχαν γίνει φυσική συνήθεια. Ἐπήγαζαν μέσα ἀπό τήν ὕπαρξί της. Ὁμοίως ἡ ἀγάπη της γιά τόν Θεό, ἡ καλωσύνη, ἡ μετριοφροσύνη της...

Κάποτε, ὅταν εὑρέθηκα στό καταφύγιο τῆς πόλεως Μπροστένι, ἐπῆγα μία ἐπίσκεψι καί νά μείνω τό Ἅγιο Πάσχα στό σπίτι μας, καί θυμήθηκα τίς χριστιανικές μας συνήθειες τίς ὁποῖες δέν εἶδα πάλι ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία. Ἠμπόρεσα νά συνομιλήσω μαζί της καί κατάλαβα τότε πόσο βαθειά ἦτο ἡ χριστιανική της ζωή.

Τήν Μεγάλη Πέμπτη ἀναχώρησε τό πρωΐ ἀπό τό σπίτι, καί ὅταν ἐπέστρεψε καί τήν ἐρώτησα, ἔμαθα μέ μεγάλη μου ἔκπληξι ὅτι εἶχε πάει σέ μιά ἀσθενῆ γειτόνισσα νά

τῆς κάνη ἕνα δῶρο, νά τῆς πλύνη τά πόδια εἰς ἀνάμνησιν τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ἰησοῦ μας πρό τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. «Ὁ Κύριος νά πλύνη τά πόδια τῶν Μαθητῶν Του κι ἐγώ νά μή κάνω τίποτε γι᾽ Αὐτόν; Μοῦ ἀπήντησε. Ἔκαμα κι ἐγώ κάτι παρόμοιο. Ἔπλυνα τά πόδια τῆς Μαρίας τοῦ Γαβριήλ, ἡ ὁποία εἶναι ἄρρωστη στό κρεββάτι καί τῆς ἐφόρεσα ἕνα ζευγάρι κάλτσες ἀπό τίς δικές μας καινούργιες».

Τήν Μεγάλη Παρασκευή ἦτο ὅλη τήν ἡμέρα μέ τά μάτια της δακρυσμένα. «ὅταν σκέπτωμαι, μοῦ ἔλεγε, πόσα ὑπέφερε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός γιά ἐμᾶς, μοῦ ἔρχεται νά κλαίω καί νά στενάζω ἀπό πόνο».

Τό Μέγα Σάββατο, ὅταν ἐμεῖς ἐθαυμάζαμε τά τσουρέκια καί τά κουλούρια πού μᾶς παρεσκεύαζε γιά τό Πάσχα, αὐτή μᾶς ἔλεγε: «Τά ἔκαμα τόσο ὡραῖα ὄχι γιά νά τά εὐχαριστηθῆτε τρώγοντάς τα, διότι δέν μοῦ ἔρχεται οὔτε νά ἀγγίξω, ἀλλά τά ἔκανα ἔτσι πρῶτα γιά τήν δόξα τοῦ Κυρίου μας, πού αὔριο ἀνασταίνεται».

Μετάφρασις – Ἐπιμέλεια

Ὑπό Ἀδελφῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου

Ἁγίου Ὄρους Ἄθω 2002

Πηγή: agiazoni.gr